

Sygn. akt IV CSK 183/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa J. C., A. C. i D. C.
przeciwko K. B., J. K., A. K. i S. B.
o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce
z dnia 23 października 2014 r., sygn. akt I Ca 283/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanych na rzecz powodów kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwani wniesli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 23 października 2014 r. oddalającego ich apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 2 czerwca 2014 r., którym Sąd Rejonowy pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci § 2 ust. 2 aktu notarialnego z dnia 14 lutego 2004 r., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 22 marca 2013 r. Powołując się na obie podstawy kasacyjne określone w art. 398³ § 1 k.p.c. wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdzili, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Okręgowy „...rozstrzygnął sprawę jednostronnie...”, z istotnym pokrzywdzeniem skarżących, uniemożliwił im odzyskanie władania należącą do nich nieruchomością, nie uwzględnił, że po II wojnie światowej niedemokratyczne państwo odebrało własność nieruchomości ich prawowitemu właścicielowi, że skarżący, którzy są jego spadkobiercami, od połowy lat dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku podejmują działania mające na celu odzyskanie majątku oraz że odzyskanie pod rządami demokratycznego państwa prawa utraconego majątku realizuje elementy

sprawiedliwości dziejowej w ramach konstytucyjnej zasady sprawiedliwości społecznej.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczyli dostatecznych argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

W niniejszej sprawie skarżący nie wykazali tak rozumianej oczywistości, ograniczyli się bowiem do przytoczenia argumentów natury aksjologicznej, które same przez się nie mogą przesądzić o treści rozstrzygnięcia. Decydujące znaczenie w tej kwestii mają bowiem ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku oraz ich ocena z punktu widzenia prawa materialnego.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżących przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na zasadzie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., przyjmując za podstawę określenia ich wysokości § 6 pkt 6 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

